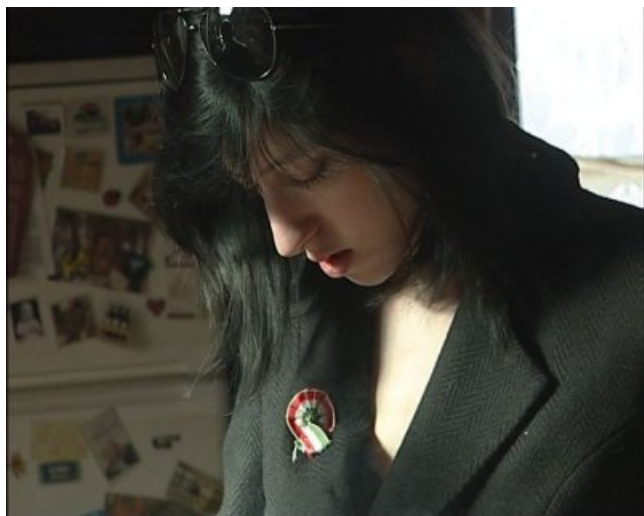

ADY ENDRE

MARGITA ÉLNI AKAR - 1912

*

MARGITA ÉLNI AKAR

Az új, magyar Sionnak énekét
Kezdem, kit egykor Néked megajánltam,
Hűvös nővérem, lyányos Margita,
Régen és majdnem szerelemre-váltan,
Mikor epedtem nagy-hitetlenül,
Unott asszonyhoz vakul láncozottan,
Furcsa arcom hogy finom nőknek tessék
S gyötört az Élet, e drága betegség.

Fehér éjek szent valamelyikén
Csók-vágyban fáradt ajkam megvonaglott

S mert tán féltetted az ajkaidat,
Kiadtad a szórakozott parancsot
Hosszú énekre (mondjuk, hogy regény),
Milyent (Te mondtad) senki más nem írhat
S én megigértem: lelkem lehiggadván
Megírom sohsem-jöhet péntek napján.

Be soká vártam a jó higgadást
(És akkor a Halált gondoltam ennek)
De, íme, szinte harmincöt, vad év
Szántásain vidám éhek teremnek,
Sorsomat jobban érzem valahogy,
Mint küldöttnek hitt, szép, lírás időkben:
Ma sem hajlok még bölcses duzzogásra
S áldott valómnak ez ős buzogása.

Higgadjon, ki nem Sorstól küldetett,
Jöttét, korát ki nem rántja előre,
Mi két olyan mai ember valánk,
Életük kiknek száz másokért póré.
Égnek képedt az új, magyar Sion,
Mikor törvényt szemeinkbe rázta
S mi indultunk le ál népünkhöz mélán,
Kezet sem fogva a Hegy szakadékán.

A magyar Sion (beszéltük, mi az):
Soha ilyen szép nem volt a magyarság.
Ennyi Isten nem ült még egy Siont,
Ennyi törvény nem volt, hogy meg ne tartsák.
Ennyi zavar, vágy, indulat, zsidó
Nem tombolt soha semmiféle népben
S tán megkimélem hitességtől énünk:
Meg kell íródjék ez a mi regényünk.

A zsidó-bolyt pedig megbolygatom,
De csak kettőnk kedvéért egyelőre,
Nem vagyok gróf, pap, léha vagy zsidó,
Ügyes vagy seftes: hát nem félek tőle.
Lásd fölemelten az én szívemet,
Kiről már régen úgy megfélekedteél
S emlékezz, hogy a mi regényünk átka
Épp a Sionnak mai furcsasága.

S a mi regényünk bomlott nem-regény,
Majdnem semmi, tehát el kell takarni,
Nem volt benne lakos teljesülés,

Kunyhó, kastély, ágyas lugas, se garni:
Nagyon magyar és nagyon együgyű
Találkozás e terhes Hunniában:
Találkoztunk, mi száz korszakkal ér fel,
Fölvadult szittyá s frányás, zsidó némben.

Bűnös, dús, büszke, harcos életem,
Melynek évei kissé kitolódtak,
Most, ormosodó évek ormain
Tűnik csak igazán élnivalónak
S esték, akiknek láza befogott
Két, nyugtalan, zászlós és mohó lelket,
Teljes bővében s ismertén a nőknek
Látszanak végül istenin dicsőeknek.

És így szép az, hogy nem találkozunk
S nem tudjuk egymást öt vagy hat év óta,
Nem volt testünkön pesti figyelés
S szüretre érett e gerezdes nóta.
S még jobb volna, ha nem emlékezel
Én rútító és meghurcolt nevemre.
Grieget játszottad s verseimet mondtad
Hozzá az okosoknak s bolondoknak.

Hallottam, hogy furcsultak napjaid,
Kiknek mámorát hűn senki sem issza,
Tudom, hogy útjaid zeg-zugosak
S csak hiuságból nézel néha vissza
S nem tudom, hogy még gondolsz-e reám,
(Már lemondtam a kényeztetésekről)
S a Nő (magunk közt) úgyis annyit ér fel,
Amennyit hozzá férfi-hajlam képzelsz.

Valószínű, hogy író nő leszel
E torzítottan szép, magyar regényben
S minden másképpen kicserélve jön,
Amit éltünk, éltetek és én éltem
S én nem tudom, hogy micsoda leszek:
Késett megvetőd vagy rajongó párod.
Egy bizonyos, hogy nem leszek az útban
S hogy ki vagyok, azt úgyis sohse tudtam.

És nem is fontos, sőt hübeleség
Mi regényünknek sora, módja, rendje:
Valakinek későn visszaköszön
A rövidlátó, szegény Ady Endre

S valakiért, ím, ezt a gőg-lirát
Sekély mesével önmagát titkolva
Csak úgy és akkor, ingyen fölcseréli,
Mikor életét nem írja, ha éli.

Keresgéltél-e sokat, Margita?
Én nagyon és dühösen úgy akartam,
Hogy feküdjek végre megenyhítő,
Szívó, fehér, bús, szép, de puha karban.
Az enyémnek kék és nagy a szeme,
Tizenhatot futtattam el miatta.
Te vagy a hozzám-hangolt zsidó vétség
S érted úgy szólok, bárgyuk is megértsék.

Tehát elküldöm e versezetet
Neked, akit csak egy éjen kívántam
S aki mégis tartós és nagyszerű,
Mindig úton, kinézten és kihánytan
S ha jó lesz, akkor neked köszönöm
S fordítottnak te kapsz majd szemrehányást,
Mert hogy tartom magam egy csöppet nőnek,
Maradjak meg ily igazságtevőnek.

Szép lesz ez a mi nem-történetünk,
Minden bogaként a magyar Sionnak,
Hol annyi már a józan, praktikus:
Hatványoznak, gyököznek, ám kivonnak.
Jöjjön hát gyorsan mi két életünk,
Mely nem tudott soha eggyé fonódni.
Cimbalom-tus és most figyelni tessék:
Következik a következetesség.

folytatás:

<http://mek.oszk.hu/00500/00588/html/versek07.htm>

A JUDAIZMUS MAGYARORSZÁGON.

Vidéken:

Budapesten:

